Scris de Ninel Ganea
Marţi, 08 Septembrie 2015 20:52

E inutil de așteptat efectul imigranților asupra Europei. Se vede deja cu ochiul liber din discuțiile și polemicile stârnite pe marginea subiectului, deși acesta e doar începutul. Zâzania și certurile au împărțit rapid lumea între poziții cvasirasiste și moraliștii cu telescopul, de regulă comuniști dornici să împartă cadouri pe spinarea altora și să provoace revoluție prin orice mijloace. Diverse grupuri extremiste se pregătesc de războiul cu musulmanii în Europa, în timp ce fete și băieți inocenți așteaptă refugiații cu mintea larg deschisă, repetând la indigo scenariul lui Jean Raspail din romanul “Le camp des saints” (despre care nu există nici măcar o referință, după cunoștința mea, în română).

În aceste condiții, poate că totuși nu e complet inutil de reluat discuția despre rolul imigranților, într-o cheie mai largă, pe urmele sugerate de prietenul meu C.

Potrivit unor gânditori precum Wittgenstein, Weaver sau Macintyre, există o legătură indisolubilă între un limbaj al raționalității practice și un mod de viață. Economiștii Școlii Austriece de Economie (Mises, Rothbard, Hoppe) au sesizat, de pildă, că distrugerea culturii prin invazia imigranților, chiar dacă ar putea aduce beneficii pe termen scurt, în final este similară cu socialismul pe scară largă și cu prăbușirea economică.

Dar este meritul lui Wittgenstein si al celorlalți autori amintiți că au pus în evidență implicațiile mult mai devastatoare ale dispariției presupozițiilor culturale. Pentru că imigrația de tipul celei la care asistăm astăzi nu este altceva decât un pas premergător semnificativ al distrugerii complete a oricărei forme de tradiție și, pe cale de consecință, a oricărui tip de raționalitate socială sau individuală.

În opinia lui Wittgenstein, comportamentul uman comun este sistemul de referință prin care noi

interpretăm un limbaj necunoscut. Deoarece avem forme de viață identice, putem avea un limbaj prin care să ne înțelegm. De aici, afirmația lui Wittgenstein, devenită celebră în lumea filozofică, conform căreia dacă un leu ar vorbi, noi nu l-am înțelege. Pentru că nu împărtășim aceeași tradiție și istorie, nu putem pricepe nimic din afirmațiile leului. Cu alte cuvinte, "limbajul relevant pentru raționalitatea și înțelepciunea practică este, la rândul lui, coordonat și subordonat contextului narativ tridimensional ambiant, tradiției, istoriei, retoricii în sens larg".

Într-un alt exemplu celebru, oarecum asemăntor, Macintyre își imagina situația în care un necunoscut l-ar aborda în stația de autobuz și i-ar spune "histrionicus histrionicus histrionicus". Propoziția, deși inteligibilă, ar fi complet absurdă în absența unui cadru narativ, care să-i dea sens. Doar un anumit context o poate face rațională. Din acest punct de vedere, Macintyre se situează pe o poziție în mod explicit radicală, întrucât neagă posibilitatea de comunicare și inteligibilitate interumană în absența unui context narativ comun. Viețile și acțiunile noastre au sens doar când împărtășim aceeași tradiție.

Aceste exemple și teoriile implicite dau, cred, destul de convingător și rapid o idee despre legătura necesară care există între raționalitatea practică și formele de viață. Fără o cultură comună, oamenii vor fi aruncați rapid în starea de natură hobbeseiană.

Odiseea imigranților nu este decât ultimul act, poate cel mai transparent, al unui efort concertat spre anihilarea tradiției, adică a oricărei posibilități de raționalitate socială, echivalent transformării aproape literale a indivizilor în animale. Îndobitocirea prin școală publică, publicitate și entertainment, distrugerea deliberată a familiei, asaltul asupra religiei, stimularea conflictelor, a "multiculturalismului", etc, etc, sunt celelalte piese de rezistență din arsenalul totalitarismului globalist.

Din acest punct de vedere, imigranții vor juca, în mod necesar, un rol dialectic, iar războaiele, cu toate consecințele implicite, vor prisosi. Pulverizarea Europei va continua de acum încolo în pași foarte rapizi, până când nu va mai rămâne piatră pe piatră și nici vreun loc de refugiu. Nu va avea loc nicio islamizare a continentului, ci doar o bestializare generalizată, în care lumea va fi tranformată într-o imensă fermă a animalelor, condusă fără milă.

Vinovații nu trebuie nicidecum căutați în trenurile cu refugiați sau în nisipul Orientului, ci în lumea occidentală. Mai ales că ultimele evenimente ar trebui să spulbere iluziile celui care ar putea crede că invazia este întâmplătoare. Aruncarea Orientului (Iraq, Afganistan, Siria, Yemen, Libia, Egipt) într-un haos sinistru a fost o politică deliberată a elitelor anglo-saxone, la fel cum a

fost și găselnița ISIS , la fel cum este și desantul de refugiați .
Nu există niciun rasism la mijloc, după cum nu există niciun conflict cultural inerent și nici vreo solidaritate națională. Există doar proiectul unei lumi ordonate piramidal, cu o masă amorfă de animale și o elită așezată confortabil la etajele superioare.